

Но не навсѣкжде изразътъ покрива напълно чувството. Много е усиленъ, та го чувствуваме като пресиленъ. Може би, ако казаното бѣ изразено ритмично, бихме го приели напълно: „свободната“, немѣрена речъ стѣснява, ограничава Яворова — Лирикътъ *par excellence*, той разкрива себе си напълно само въ ритмично-мелодичния изразъ. Затова лиризмътъ въ споменитѣ, както и въ статиитѣ му, неизбѣжно избива въ реторика — авторътъ попада въ опредѣлени, еднообразни схеми въ тона, въ синтактичния строежъ на речта си:

„Цѣлъ, блаженство и страдание, азъ изпитвахъ върховно щастие въ една върховна злочестина“... „Въ името на живота и младостта, въ името на всички майски вечери, въ името на взаимната наша любовъ, тая жена ми принадлежеше“... „Само ехото на притъпеното чувство се обаждаше въ гърдитѣ ми: ала всичко това бѣше единъ сънь“... „Ехото на изстинало чувство вече замираше въ гърдитѣ ми: не е ли това единъ сънь!“

„И то бѣше сънь. Тебе, която чакамъ, тебъ виждамъ азъ въ оная, която си отиваше“..

Но трагичниятъ елегизъмъ въ „Къмъ границата“ веднага се смѣнява съ едно „Весело начало“, безнадеждната мъка — съ хумористично настроение. Та това и други мѣста въ книгата потвърдяватъ думитѣ на Ал. Паскалевъ и др., че трагичниятъ Яворовъ е умѣлъ да бжде и шеговитъ. И друго: да не бжде само лирически напрегнатъ, а и спокоенъ разказвачъ. И когато разказва фактично и просто, когато се ограничава да изрежда хронологията на фактитѣ, да съобщава наблюденията си — е най-интересенъ. Улавя комичнитѣ страни (пъкъ понѣкога ги и търси) въ много драматични, че